

[Kai Moltke.]

program for arbejdernes indflydelse i virksomhederne? Er der nogen, som tror på, at der kan komme en tilfredsstillende formulering af bestemmelser om medarbejdernes indflydelse i virksomhederne, hvis det blot drejer sig om et lovforslag, som skal vedtages af det nuværende folketingsflertal? Er det ikke sådan, at det ville være klogt at sige, hvad vi forstår ved arbejdernes driftsmæssige og økonomiske indflydelse i virksomhederne?

Det er nogle af de ting, der er tale om her; jeg vil give helt afkald på at komme ind på en større principdebat om alt, hvad der sker i industrien i øjeblikket, og blot til slut komme med nogle bemærkninger om den konkrete situation på Burmeister & Wain og udviklingen dér.

Det er jo mærkeligt, at dette, et af landets ældste og mest kendte og en overgang mest skabende industriforetagender, først nu igen står over for sin tredje krise. De, som tænker lidt tilbage, vil kunne huske 1928-krisen, tror jeg nok, hvor staten måtte overtage et meget stort antal af aktierne. Ved statens og andre foretagenders medvirken skabte man igen et så strålende overskud, at staten solgte sine aktier. Det var første omgang. Der var nogle, der overtog profitten, efter at staten først havde betalt omkostningerne. Så stod vi over for 1967-krisen, hvor det meddeltes os, at der kun skulle fremskaffes de nødvendige ordrer, for at man kunne rationalisere og arbejde frit i fremtiden på at skabe en større stabilitet. Så vidt jeg erindrer, skaffede den daværende regering de nødvendige ordrer fra udlandet, som man forlangte dengang. Og man sagde: all right, så kan vi begynde forfra igen. Nu kommer man bagefter og siger, at det er disse ordrer, som har ført til, at man nu står over for den tredje B & W-krise, hvor staten foreløbig for en kort periode har måttet garantere for de 50 mill. kr., hvis skæbne også er en af de ting, som det ville være rart at få lidt nærmere og lidt mere detaljeret besked om her i tinget.

Når forholdene ligger sådan, er jeg enig med hr. Sigsgaard i, at det, før vi går videre i understøttelsespolitikken over for erhvervene, vil være rart at få disse konkrete oplysninger om, hvad det er, der har skabt den nye B & W-krise. Jeg må blot tage et enkelt forbehold. Det forekom mig, at hr. Sigsgaard ligefrem kom med en beklagelse af, at rederiet Lauritzen og skibsværfterne Lauritzen blev forhindret i at komme ind med tilstrækkelig stor kapitalrepræsentation i B & Ws daværende aktiekapital. Nu forekommer det mig, at hr. Lauritzen opnåede temmelig store aktieposter, efter hvad der blev oplyst på generalforsamlingerne, men om den afgørende magt opnåedes eller ikke opnåedes, er en ting, som man kun kan gætte på, for vi har jo ikke kontrol med, i hvilket tempo og ved hvilke lejligheder aktierne købes og afhændes på Børsen. Men nu ser jeg da i bladene, at et af medlemmerne af dynastiet Lauritzen retter voldsomme angreb på de to store rederier og skibsværftsejere, som i øjeblikket ikke har underskud, og ligefrem fortæller, hvor fordærvelige afskrivningerne er inden for tankskibsfarten.

Hvad skal hele denne B & W-historie føre til? Betyder afhændelsen, at en vis gruppe overtager den del af virksomheden, som giver licensindtægter, som kan give overskud i den nuværende situation, og som i modsat fald går nedenunder og hjem. Og står vi her sammen om at gennemføre en rationaliseringsproces og en ordreinddelingsproces for at skabe specialiteter for en ny gruppe af skibsværftsejere?

Jeg synes, at hele denne mistro, alle disse affærer, gør, at folketinget burde have taget spørgsmålene op ved denne lejlighed og skaffet sig positiv viden og på grundlag af positiv viden og objektive kendsgerninger have taget stilling til erhvervslivets almindelige situation. Alternative forslag til regeringens politik er jo stillet nogle gange her i tinget. Vi har nu fået en dag til at gå, vi har også fået interessante enkeltheder osv., men vi er ikke